

Gewetenloos

Lois Blommestein

Gewetenloos

Copyright © 2022 Lois Blommestein
Uitgever Brave New Books
Omslagontwerp: Lois Blommestein
Cover foto: Adobe Stock
Redactie: Renata Dekker, Patricia Fransen, Petra Podevyn
Foto auteur: Lois Blommestein
ISBN Paperback: 978-9464-654-295
ISBN e-book: 978-9464-654-301
Eerste druk
<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>
Instagram: loisblommestein
Twitter: @Loisblom
www.loisblommestein.nl
Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Iedereen heeft geheimen

Jaimy

1.

Jaimy keek door het raam naar buiten, de regen kwam met bakken tegelijk naar beneden. Ze hield haar handen op haar buik, alsof ze het wezentje wat erin zat wilde beschermen. Ze had het koud, het kippenvel stond op haar armen. Ze was gekleed in een hemd en een short. Door de ramen kon ze zien dat er al veel auto's aan het rijden waren. Het was vijf uur 's morgens, de eerste forenzen waren onderweg naar hun werk.

'Kun je niet slapen?' vroeg Tijs.

Ze was zo stil mogelijk uit het bed gestapt, in de hoop dat ze hem niet wakker zou maken. Ze keek om en schudde haar hoofd. Hij zat rechtop in bed, met een ontbloot bovenlichaam en zijn haar zat in de war. Het gebeurde steeds vaker, dat ze aan slapeloosheid leed. Ze wilde geen pillen nemen maar waakzaam blijven.

'Nee.'

'Hoe komt dat?'

Jaimy had als rechercheur veel werk, er waren nooit saaie dagen. Ze werd ervoor betaald om misdaden op te lossen. Wat ze deed gaf haar veel voldoening en nu ze zwanger was gierden de hormonen door haar lijf en waren sommige zaken waar ze aan werkte nog lastiger. Vooral de zaken met kinderen, raakte Jaimy enorm.

Ze was nu drie maanden zwanger en het buikje begon aardig op te vallen.

Tijs stapte uit bed en liep naar haar toe. Hij stond achter haar, had zijn armen om haar heen geslagen, zijn handen rustten op haar buik.

'Komt het door de kleine?'

Ondanks de stress die door haar lichaam stroomde, glimlachte Jaimy. Hij maakte zich altijd zorgen om haar en de baby.

'Nee.'

'Ik had verwacht dat je niet meer zou komen,' zei Tijs.

'Ik had ook niet meer verwacht dat ik zou gaan,' zei Jaimy.

Tijs glimlachte. Jaimy bekeek hem aandachtig, zijn donkere krullen stonden hem goed. Hij had lichte ogen en een vriendelijke uitstraling. Haar relatie met Tijs voelde als een warm bad.

'Gelukkig wel.'

Jaimy nam een slok van haar wijn. Ze had al een aantal glazen op, iets wat ze niet vaak deed. Het maakte haar loom, maar het voelde goed.

'Ja.'

Matthijs verwachtte haar in de briefingruimte. Bill en Rolf zaten naast elkaar, de geur van sterkte koffie kwam haar tegemoet. De zwarte tafel die in het midden stond, was omringd door bruine stoelen. Jaimy vond ze niet prettig zitten, de leuning deed pijn aan haar rug. Ze voelde een koude windvlaag door de ruimte gaan. De airco stond te loeien.

'Goedemorgen,' zei Jaimy.

Ze volgde de blikken van de mannen, richting haar buik. Rolf fronste zijn wenkbrauwen, terwijl hij een slok van zijn koffie nam.

'Ik heb niet te veel Chinees gegeten.'

'Weet je zeker dat je geen tweeling krijgt?' vroeg Rolf.

Jaimy wierp hem een verveelde blik toe. 'Hoever zijn jullie met de verdachte?'

Ze had het over een zestienjarig meisje, Molly, die in handen was gevallen van pooiers en later zelf meisjes had geronseld. Het fenomeen loverbitches was bekend bij het grote publiek, maar toch was er een taboe op dit onderwerp. Meisjes waren al kwetsbaar en als ze andere slachtoffers gingen ronselen, in de hoop met rust gelaten te worden, kwamen ze vaak bedrogen uit. Het misbruik stopte niet.

'Ze praat niet met ons,' zei Bill. 'Misschien dat jij meer uit haar kan krijgen.'

'Ze heeft geen locatie van haar vriend genoemd,' zei Rolf. 'Maar we weten wel wie we moeten hebben.'

Hij liet een foto zien. Het was de vierentwintigjarige Tim K. Hij was al eerder veroordeeld voor mishandeling van zijn toenmalige vriendin Sandra. Op de foto zag Jaimy dat hij een groot litteken had op zijn voorhoofd. Tim had scheve tanden, alsof hij nooit een bezoekje had gebracht aan de tandarts.

'Misschien moeten we met Sandra praten. Zij weet misschien wel waar hij verstopt zit,' opperde Jaimy.

Matthijs knikte goedkeurend en verdeelde de taken. Jaimy zou met Molly praten en bekeek de verslagen. Ze werd gebeld, zag aan het nummer wie haar probeerde te bereiken.

‘Sorry, ik moet deze even opnemen.’

Ze liep naar de gang, wierp nog een blik op haar telefoon en probeerde haar emoties onder controle te houden. Door de hormonen die door haar lijf stroomden, werd dat lastiger. Ze tikte op het groene icoontje en bracht de telefoon naar haar oor.

‘Goedemorgen, spreek ik met mevrouw Helkes?’

‘Ja.’

Haar stem klonk onvast en ze kuchte.

‘Uw ex-man heeft een ongeluk gehad en hij wilde u spreken.’

Ze wreef over haar slaap, in de hoop de opkomende hoofdpijn tegen te gaan.

‘Zeg maar tegen hem dat hij dit soort geintjes via mijn advocaat kan bespreken.’

‘Maar, mevrouw ...’

‘Ik heb hier geen tijd voor.’

Jaimy verbrak de verbinding en stopte haar telefoon terug in haar zak.

Ze keek naar haar trillende handen.

‘Shit.’

Ze moest zich herpakken, zodat ze zich op haar werk kon concentreren.

Ze liep naar buiten, ze ademde diep in en uit om de opkomende angstaanval tegen te gaan. De wereld om haar heen begon te draaien en ze sloot haar ogen. In de loop van de jaren had ze er veel mee te maken gehad. Ze haatte het gevoel dat haar ex-man Lars nog zoveel macht over haar had. Ze keek om zich heen en zag mensen fietsen en lopen.

Voorbijrijdende auto’s die naar hun bestemming reden. Jaimy liep terug naar de ingang van het politiebureau, naar de cel van Molly. Ze liet een agent weten dat ze naar een verhoorkamer gebracht moest worden.

Jaimy keek toe, in de tussenruimte, terwijl het meisje plaatsnam en om zich heen keek. Jaimy kon de angst in haar ogen zien. Het was tijd om aan het werk te gaan. Jaimy liep de verhoorkamer binnen. Molly was een knap meisje, met blond lang haar en sprekende blauwe ogen.

‘Wil je iets drinken?’ vroeg Jaimy.

‘Moet er niemand bij dit gesprek zijn?’

Ze zag de onzekerheid in het gezicht van het meisje.

‘Dat mag, maar is voor nu niet nodig. Ik wil je een paar vragen stellen.’
Jaimy had een map bij zich en opende deze, zag het proces-verbaal voor zich, met foto’s van Molly. ‘Ik wil weten waar je vriend is.’

‘Ik beroep mij op mijn zwijgrecht.’

‘Molly, als je praat, als je mij vertelt waar je vriend is, kan ik je misschien helpen. Ik weet dat je het niet leuk vond om die meisjes te ronselen. Je deed het om je eigen hachje te redden.’

‘Wat weet jij er nou van?’ sneerde Molly.

Het was duidelijk dat ze bang was. Het meisje durfde geen oogcontact te maken, keek naar de muur of de grond en stak haar handen in haar zakken.

‘Geloof me, ik heb eerder met slachtoffers van loverboys te maken gehad.’

‘Ik ben geen ...’

Jaimy gooide het over een andere boeg. Ze zou waarschijnlijk een standje krijgen van Matthijs, maar ze moest het meisje uit haar tent lokken om resultaten te krijgen.

‘Vond je het leuk om tien, twaalf of vijftien keer per dag geneukt te worden?’

Jaimy zag dat ze een snaar had geraakt bij het jonge meisje, maar ze ging door. Ze zag de tranen over haar wangen stromen. Met een verwoed gebaar haalde het meisje de tranen weg.

‘Je vertrouwde hem, kende hem via het internet en hij heeft dat geschaad.’

‘Hou op.’

Ze klonk schor, alsof ze urenlang had geschreeuwd. Jaimy ging door met provoceren.

‘Je werd gebruikt op de meest onmenselijke manieren en als puntje bij paaltje kwam, zocht je een uitweg: je deed mee.’

‘Ik kon niet anders.’

Molly begon te huilen en hield haar hoofd in haar handen. Haar lichaam begon te trillen bij iedere snik.

‘Help mij,’ zei Jaimy, ‘en dan help ik jou.’

‘Ze vermoorden me.’

Jaimy ging voorover zitten en probeerde oogcontact te krijgen met het meisje.

‘Wie?’

‘Ik kan het niet zeggen.’

Jaimy stond op, schoof haar stoel aan tafel en pakte de map. Door in de buurt van het meisje te komen, probeerde ze de druk op te voeren.

‘Dat kan je wel en dat ga je ook doen. Of ik ga naar het OM, met al het bewijs tegen je en dan kom je er niet zonder een veroordeling vanaf. Is dat wat je wilt, Molly?’

Het meisje schudde haar hoofd.

‘Ik ben zo bang.’

‘Dat weet ik,’ fluisterde Jaimy, ‘we gaan er alles aan doen om je te beschermen. Waar is je vriend?’

Lars probeerde zich te verweren tegenover het OM en de rechtbank.

‘Ja, ik heb heel veel spijt, maar ik wil veranderen en dat weet mijn vrouw.’

‘We hebben beide verhalen aangehoord en ik moet zeggen dat ik het schandalig vind. Uw beroep is politieagent. U bent wetsdienaar. U behoort de mensen te helpen. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat u dat niet heeft gedaan. Sterker nog: u hebt haar zowel fysiek als mentaal letsel toegebracht, meneer Mauters. Dat valt niet goed te praten en daarom ga ik met de eis van het OM mee.’

De rechter stond aan Jaimy’s kant. Hij besloot Lars voor zeven jaar op te sluiten, zonder TBS. Jaimy was opgelucht toen ze de uitspraak hoorde. Ze omhelsde haar ouders en de ontlading kwam spontaan.

‘Je bent zo sterk,’ zei haar moeder. ‘Ik hou van je.’

Door de brok in haar keel kon Jaimy niets zeggen. Ze kon alleen maar huilen.

Jarenlang had ze haar gevoelens weggestopt en nu de rechter haar gelijk gaf, kon ze eindelijk toegeven aan het verdriet en het leed dat Lars haar had aangedaan.

Troy

2.

Zaterdagavonden waren het ergst voor Troy. Zijn moeder had, zoals gebruikelijk, teveel gedronken en de muziek stond zo hard dat slapen onmogelijk was. Het kwam uit de woonkamer. Het was een popnummer, eentje dat vaak op de radio te horen was. Hij kende de naam van de artiest niet, maar wist wel dat het niet zijn genre was. Hij luisterde liever naar rock of metal. Troy trok zijn dekbed over zich heen, om het geluid te dempen. Hij wist dat het tevergeefs was. Waarom hield ze geen rekening met hem? Zo moeilijk was het toch niet om die vreselijke muziek wat zachter te zetten, zodat hij kon slapen? Troy overwoog zijn telefoon te pakken, want van slapen zou voorlopig toch niks terecht komen. Hij verstijfde toen hij voetstappen op de trap hoorde. Zijn hart bonkte in zijn borstkas. Hij kon het hout horen kraken en kromp ineen. Hij wist dat zijn moeder naar hem toe zou komen. De angst kwam opzetten. Troy lag met zijn rug naar de deur, het licht uit de gang verlichtte zijn kamer toen zijn slaapkamerdeur openging. Zijn eenpersoonsbed was te klein voor hem, zijn voeten staken over de rand. Hij had meermaals gevraagd of zijn moeder een nieuw bed wilde kopen, maar tot op heden was dat nog niet gebeurd. In de hoek stond een houten kledingkast van de Ikea en een klein bureau waarop zijn schoolspullen lagen. Hij hoorde haar lopen, ze struikelde over zijn wasgoed. Ze grinnikte. Troy zette zich schrap, zijn moeder ademde zwaar in zijn oor. Ze pakte hem bij zijn schouder en draaide hem op zijn rug. Troy was lang en dun, je kon zijn ribben tellen.

‘Mam, ik wil slapen.’

Zijn moeder luisterde niet naar hem. Troy wist heel goed wat ze wilde.

‘Niet doen.’

‘Mond dicht.’

Zijn lichaam reageerde op haar aanraking. Hij wilde dit niet, maar had weinig in te brengen. Hij was bang dat ze hem erbij zou halen, hij zou hem meer pijn doen dan zijn moeder. Ze klom boven op hem, had zijn pik stijf gemaakt. Ze kreunde, terwijl hij in haar kwam. Ze bewoog steeds sneller en zijn lichaam begon mee te bewegen. Hij knalde met zijn

kop tegen de bedrand, verbeet de pijn. Zijn bed bonkte tegen de gammele kast, terwijl zijn moeder hem kreunend bereed. Hij voelde zijn jongeheer stijver worden. Zijn moeder greep zijn hand en legde die op haar borst.

'Knijp erin.'

'Nee, mam.'

'Doe het,' beval ze hem.

Troy luisterde. Ze wilde hem zoenen. Hij trok zijn hand los, draaide zijn gezicht weg, de geur van alcohol drong zijn neus binnen. Hij werd er onpasselijk van.

'Schaam je je voor me?'

Hij slikte. Troy gaf een gewenst antwoord: 'Nee.'

'Geef je moeder dan een zoen.'

Zijn lichaam brandde, terwijl ze zoenden en ze bewoog steeds sneller. Ze kreunde van genot, terwijl ze haar tepels aanraakte.

'Neuk me, Troy, zo hard je kan.'

Troy voelde een traan langs zijn slaap rollen. Hij deed wat ze van hem eiste, voelde dat hij klaar zou komen. Zijn moeder voelde het ook, glimlachte naar hem, wreef met haar hand over zijn gezicht. Ze klom van hem af en fatsoeneerde haar kamerjas.

'Je bent en blijft mijn kleine jongen.'

Hij bleef liggen, terwijl zijn moeder zingend naar beneden liep. De kamerdeur stond op een kier en hij hoorde een tweede stem, een mannenstem. Zijn nekharen stonden meteen overeind. Hij trok zijn boxershort aan, stapte uit bed en sloot de deur zo zachtjes mogelijk. Troy ging op het randje van zijn bed zitten en kneep in zijn dekbed. Zijn knokkels kleurden wit. Hij had gewild dat hij mondiger was geweest, dat hij het gevecht aan zou gaan, maar wist dat het geen enkele zin had. Hij pakte zijn koptelefoon, zette deze op en speelde een nummer van The Score af.

Hij werd overspoeld door emoties, hij zou geen oog dicht doen.

Joan

3.

Joan zette Sil in een kinderstoel en draaide deze richting de televisie, zodat ze hem eten kon geven terwijl hij afgeleid was. Naut was in de keuken bezig met het ontbijt. De geur van gebakken eieren en spek rook aantrekkelijk. Hij stond niet vaak achter het fornuis, maar als hij dat deed, vond ze het wel lekker.

‘Ik dacht dat je avonddienst had,’ zei Joan, terwijl ze Sil een stukje brood gaf.

‘Dat heb ik ook,’ zei Naut.

Hij pakte twee borden uit de keukenkast, brood uit de zak en serveerde het ontbijt voor zichzelf en voor Joan.

Naut werkte nog steeds in het verzorgingstehuis Noorderkade, als verzorgende maar ook als afdelingshoofd. Na de arrestatie van Liam was er niemand die de functie op zich wilde nemen. In overleg met de andere verpleegkundigen en verzorgenden leek Naut de beste kandidaat.

‘Maar ik moet nog wel wat andere taken afmaken,’ zei Naut.

‘Je hebt het maar druk,’ zei Joan.

‘Ik zorg graag voor iedereen.’ Naut propte zijn brood naar binnen. ‘Je hoeft niet wakker te blijven.’

Door hun verschillende werktijden leefden ze soms langs elkaar heen. In het begin vond Joan het lastig hiermee om te gaan, maar naarmate de tijd verstreek wende ze eraan.

‘Doe ik niet. Ik heb morgen wel een ochtenddienst.’

Joan werkte al een paar jaar in de thuiszorg, waar ze ook haar opleiding tot verzorgende had afgerond. Het gaf haar meer rust om in de wijk te werken terwijl het verzorgingshuis haar allerlei nare herinneringen bezorgde. Ze wilde dat tijdperk vergeten, maar wist dat het een onmogelijke opgave was. Ze zou nooit meer vergeten wat daar was gebeurd.

‘Ik ben bij Sil morgen.’

‘Ja, dat hadden we ook afgesproken,’ zei Joan.

‘Is dat zo?’

Hij grijnsde en wist dat het haar in de war bracht. Vanwege hun werk, in de zorg, moesten ze het goed afstemmen wie er op Sil zou passen. Joan wierp hem een geïrriteerde blik toe. 'Doe nu niet alsof je het bent vergeten.'

Naut gaf Sil en Joan een zoen. Ze beantwoordde hem met liefde. Het was altijd goed om hem te voelen. Hij bracht zijn bord naar de keuken.

'Nooit. Succes vandaag.'

'Doei papa.'

Joan glunderde. Een jaar geleden praatte Sil nauwelijks en ze had zich zorgen gemaakt en was zelfs naar een logopedist geweest. Ze had zich geen zorgen hoeven te maken, vertelden ze haar. Sil was gewoon stiller, maar hij kon wel alles volgen en sprak korte zinnen.

Joan bracht het bordje van Sil naar de keuken en waste haar handen.

Haar telefoon ging. Het was een anoniem nummer en tegenwoordig nam ze deze wel op; het konden belangrijke telefoontjes zijn.

'Met Joan.'

Sil keek geboeid naar de televisie. De katten Loki en Ragnar lagen te slapen in de mand.

'Wilt u een gedetineerde spreken?'

Joan had Liam sinds zijn veroordeling niet meer gesproken, dat was bijna drie jaar geleden. Zijn straf zat er bijna op, maar daar wilde Joan nog niet aan denken. Ze keek naar Sil en probeerde haar hartslag onder controle te houden. Haar handen voelden klam aan en haar lichaam begon ongecontroleerd te trillen.

'Geef hem maar.'

Joan ging op de bank zitten, maar hield Sil in de gaten. Hij had niet door dat zijn moeder nerveus reageerde op het telefoontje en dat wilde ze zo houden.

'Hoi Joanie.'

Joan sloot haar ogen en ze voelde tranen prikken. Ze zocht steun door naar Sil te kijken.

'Wat wil je?'

Haar stem klonk onvast.

'Heb je mijn brieven ontvangen?' vroeg Liam.

Het was raar om zijn stem weer te horen, zeker na al die tijd. Hij klonk niet anders en ze sidderde. Ze voelde haar rug nat worden. Ze had een

hele stapel brieven gekregen, maar had ze nooit geopend. Ze had ze verstopt in een la, om ze vervolgens nooit meer te zien.

‘Ja,’ zei ze kortaf.

‘Oké, ik vroeg het me af omdat je nooit hebt geantwoord.’

‘Waarom zou ik?’

‘Luister, ik weet dat je kwaad bent, dat snap ik, maar ik vraag je om ze te lezen.’

Joan beet aan de binnenkant van haar wang, tot ze bloed proefde. Het was makkelijker om te liegen, in de hoop dat hij haar met rust zou laten.

‘Wat als ik ze weg heb gegooid?’ Ze keek door het raam naar buiten, het regende. Er viel een korte stilte. Joan hoorde alleen zijn ademhaling en huiverde opnieuw. Ze legde haar hand op haar borst, om zo haar ademhaling onder controle te houden.

‘Heb je dat?’

‘Mama.’

Sil had haar nodig.

‘Ik moet gaan.’

‘Nee, hang nog niet op,’ drong Liam aan.

‘Waarom niet?’

‘Omdat ik je mis.’

Joan hing op en liep naar Sil, pakte hem uit zijn stoel. Ze trilde, maar met haar zoontje bij zich, voelde ze zich meteen kalmer worden. Ze haatte dat Liam nog steeds invloed op haar had.

Ze vroeg zich af of dat ooit zou veranderen. Ze zette een glimlach op, omdat ze Sil niet bang wilde maken.

‘Waar had je mama voor nodig?’

‘Gaan we naar buiten?’

Sil wees naar buiten en Joan zag dat de regen was gestopt. De zon begon door de wolken te schijnen.

‘Wil je dat? Zullen we een rondje lopen?’

‘Ja.’

‘Pak je schoenen en jas maar, dan gaan we.’

Joan keek toe, terwijl haar zoon naar de gang liep. De jaren waren voorbijgevlogen, toch had ze dagelijks aan Liam gedacht. Ze wilde vergeten wat hij had gedaan, maar dat kon onmogelijk.

Het resultaat van haar ontberingen, was iedere dag aanwezig. Sil keek glimlachend naar haar.
'Ik ben klaar, mama.'

Liam

4.

Liam keek naar zichzelf in de spiegel, wreef over zijn baard van een paar dagen. Hij had nog geen zin gehad om er iets aan te doen. Hij kleepte zich aan en liep naar de ontbijtzaal.

Na de uitspraak van de rechtbank was hij niet overgeplaatst naar een andere locatie, had alleen een andere cel gekregen.

Het feit dat Lars in dezelfde gevangenis verbleef, haatte hij nog steeds iedere dag. Hij probeerde zoveel mogelijk uit de buurt te blijven van die ex-agent. Dat was niet de enige keer dat Lars iets bij hem had geprobeerd.

Liam stak zijn voet uit, terwijl Lars zijn dienblad terugbracht naar de kar. Hij struikelde en viel plat op zijn bek. Het was een mooi gezicht. Meerdere gedetineerden vonden dat, lachten de ex-agent uit. Die klojo wist dat Liam het had gedaan en zocht de strijd op. Liam had bokslessen gehad en blokkeerde de aanval meteen. Cipers haalden hen uit elkaar voor er goed en wel een gevecht ontstond.

'Ik krijg jou nog wel,' bitste Lars.

'Kom maar op.'

Liam wist nu dat die ballenknijper geen partij was voor hem.

Liam wachtte op zijn bezoek en tikte ongeduldig met zijn voet op de grond. Een gedetineerde keek naar hem. De bezoekersruimte was een saaie bedoening, alsof het verboden was om via muurposters of schilderijen prikkels op te vangen. De muren waren grijs geverfd en de vloer zag eruit alsof die al weken niet was schoongemaakt. De bruine rechte tafels zagen er ook ranzig uit.

'Wat moet je?' Zijn irritatie was overduidelijk.

De gedetineerde keek ongemakkelijk een andere kant op.

'Sorry dat het zo lang duurde.' Jesse ging tegenover hem zitten. 'Ze gingen me uitgebreid fouilleren.'

Liam klakte met zijn tong. *'Dat komt omdat je in het systeem staat.'*

Jesse knikte. *'Dat denk ik wel.'*

'Ik weet het wel zeker. Goed dat je er bent,' zei Liam openhartig.

Jesse keek om zich heen, alsof hij meteen weg wilde. 'Ik blijf niet lang.'
Liam voelde enige irritatie door zich heen gaan. Hij had Jesse niet zomaar gevraagd om langs te komen. Het gesprek zou niet over koetjes en kalfjes gaan.

'Je hebt geluk dat jij er zo makkelijk vanaf bent gekomen.'

'Makkelijk?' Jesse keek hem verontwaardigd aan. 'Ik ben gescheiden, mag mijn kind één keer in de maand zien, met begeleiding want kennelijk zijn ze bang dat ik mijn eigen kind iets aandoe.'

Liam vond dat hij aan het zeuren was. 'Jij zit tenminste thuis, terwijl ik hier weggrot achter de tralies.'

Jesse verstrakte zijn kaken. 'Ja, dat is zo.'

Liam gaf hem een envelop. 'Ik wil dat je dit aan Joan geeft.'

'Ik mag niet bij haar in de buurt komen.' Jesse was zich bewust van zijn beperkingen.

'Kan me geen reet schelen. Je zorgt er maar voor. Ik wil dat je het persoonlijk aan haar geeft. Dat ben je me wel verschuldigd.'

Jesse fronste zijn wenkbrauwen.

'Wat is het?'

'Iets tussen ons.'

Jesse twijfelde om de brief mee te nemen. Hij keek om zich heen. Liam schoof de envelop dicht naar hem toe.

'Geef het haar.' Hij wilde geen 'nee' horen.

'Oké.'

Jesse stak de brief in zijn broekzak.

'Bedankt.'

'Hoelang moet je hier nog blijven?' vroeg Jesse.

Liam wilde het niet over zijn lange straf hebben. Dat het die hoer was gelukt om hem te laten veroordelen, was al erg genoeg. Hij balde zijn vuisten.

'Te lang.'

'Klote man.'

'Zeker.' Liam liet de cipier weten dat het bezoek klaar was. Hij stond op, schoof zijn stoel terug onder tafel en keek zijn vriend aan. 'Bel me als je het hebt gegeven.'

Troy

5.

Troy wisselde zijn boeken, zette zijn Duitse werkboek in zijn kluis en haalde het boek van biologie eruit. Het kaftpapier begon los te komen. Hij zou het opnieuw moeten inpakken. Zijn moeder had hem geholpen met twee boeken, daarna had hij het zelf moeten doen.

De eerste bel was gegaan, met grote passen liep hij naar het lokaal.

‘Net op tijd,’ zei meneer Boekels. ‘Ga vlug zitten.’

Hij voelde zich ongemakkelijk, bekeken door een aantal jongens die hem wel meer lastig vielen. Er was nog een tafel vrij. Hij ging zitten en haalde zijn spullen uit de tas.

‘Vandaag beginnen we met een nieuw hoofdstuk. Open jullie boek op bladzijde zestig.’

Troy voelde zich rood worden bij het zien van het onderwerp, seksuele voorlichting. Het werd meteen rumoerig in de klas.

‘Ja, ja,’ zei meneer Boekels. ‘Hoewel de meeste van jullie al vijftien zijn, sommige zestien, moeten we het toch over dit onderwerp hebben.’

‘Gaan we dan ook porno kijken?’ vroeg Maarten.

Troy had een hekel aan hem en zijn vriendengroep: Rik, Logan en Owen. Er ging geen dag voorbij zonder dat ze stomme opmerkingen maakten over zijn kapotte kleding. Ze hadden hem ook weleens in elkaar geslagen tijdens gym en hem opgesloten in een wc. Hij voelde zich ongemakkelijk bij hen in de buurt.

‘Nee,’ zei meneer Boekels. ‘Maar wel een instructiefilmpje.’

Maarten gaf Logan een high five. Troy rolde met zijn ogen. Alsof ze nooit naar porno hadden gekeken.

‘We gaan het eerst hebben over de geslachtsdelen en hoe deze van binnen werken. Jullie zien allemaal het plaatje van een man en zijn geslachtsdeel.’

Troy luisterde maar half, pakte zijn tekenschrift erbij en bladerde erdoor. Hij bekeek de schetsen van doodshoofden, kerken en begraafplaatsen.

Meneer Boekels vertelde over de geslachtsdelen van een vrouw en Troy voelde plaatselijke schaamte en wilde het liefst door de grond zakken.

Aan het eind van de les schreef meneer Boekels het huiswerk op het bord en was het tijd om naar Engels te gaan. De klas had een schriftelijke

overhoring en mevrouw Spits had hen verteld dat het cijfer dubbel meetelde. Troy had voor dat vak een ruime voldoende, maar hij had deze keer niet genoeg geleerd en hoopte dat hij een goed cijfer haalde. Troy had één echte vriend op school en dat was Mees. Ze zaten de meeste lessen naast elkaar. 'Goed weekend gehad?'

Troy dacht er liever niet aan. Het was iets waar hij nooit over kon praten. Om geen argwaan te wekken deed hij altijd alsof er niks aan de hand was.

'Ja hoor, en jij?'

'Ja, ik was bij Pleun.' Dat was zijn vriendin, sinds twee maanden.

'O, leuk.'

Hij probeerde enthousiast te klinken, maar het lukte niet.

'Jongens,' zei mevrouw Spits. 'Zijn jullie klaar? Ik wil graag beginnen.' Ze deelde de papieren uit. 'Allemaal opperste concentratie.'

Troy vulde zijn naam en datum in en begon aan de toets. Hij las de vraagstelling door en fronste zijn wenkbrauwen. De woorden die gevraagd werden, wist hij niet meteen. Hij beet op de binnenkant van zijn wang en probeerde uit alle macht de vertalingen terug te halen. Mevrouw Spits ging aan haar bureau zitten en bekeek de leerlingen, die zich allemaal over hun schriftelijke overhoring hadden gebogen.

'Verzet je niet.'

Troy deed dat wel, ook al werd zijn keel dichtgeknepen en deed zijn hele lichaam pijn. Zijn moeder nam een trek van haar sigaret, terwijl haar vriend hem op het bed drukte.

'Het doet pijn, mama.'

'Dat komt omdat je je verzet.'

Het was niet de eerste keer dat een vriend van zijn moeder hem gebruikte en pijn deed, maar iedere keer als het gebeurde dacht Troy aan andere dingen, aan de cadeaus die de volgende dag voor hem klaar stonden. Hij kreeg zelfs een keer een Playstation. Het was een manier om hem stil te houden en Troy, als brave zoon, deed dat.

In de grote pauze liepen Mees en hij naar de supermarkt, om daar een lunch te halen.

'Hé tak,' riep Rik.

'Negeer ze gewoon,' zei Mees.

Hij liep achter Mees aan, richting afdeling chips. Rik en Owen waren hen gevolgd. Troy wilde al naar de uitgang lopen maar Mees hield hem tegen.

'Dan geef je ze alleen wat ze willen. Negeer die eikels.'

Troy pakte een zak chips en zag ze niet meer. Hij wilde een flesje cola halen, maar werd bij zijn kraag gepakt door Rik en Owen. De zak chips werd afgepakt en opengemaakt.

'Niet doen.'

'Je hebt niet genoeg aan één zak, hoor. Krijg je wel te eten thuis? Of heb je anorexia?'

'Jongens krijgen geen ...' begon Rik.

'Echt wel, heb ik eens gelezen.'

Mees kwam erbij staan. 'Eikels.' Hij duwde Rik en Owen opzij.

Rik wilde uithalen maar de supermarktmanager kwam erbij.

'Wat gebeurt hier?'

'Rennen,' riep Mees.

Troy rende achter Mees aan naar buiten en kon zien dat Rik en Owen werden tegengehouden.

'Net goed.'

Zonder lunch, maar met een goed gevoel, liepen ze terug naar school voor de laatste uren. Daarna moest Troy terug naar huis, wetende dat hij weer huishoudelijke taken moest doen, zoals koken en boodschappen halen. Zijn moeder zou dit niet snel doen, omdat ze zich had opgesloten in haar slaapkamer.

Joan

6.

Sil had een kaasstengel in zijn hand, terwijl Joan door de gangpaden in de supermarkt liep.

‘Wat gaan we eten, Sil? Waar heb jij trek in?’

Joan had trek in pasta en bekeek de soorten. Ze zag uit haar ooghoek iemand naar haar kijken, maar toen ze opkeek was de persoon verdwenen. Het gaf haar een onbehaaglijk gevoel. Ze probeerde het te negeren en zich te focussen op haar doel. Ze pakte spaghetti uit het vak en zocht de benodigde spullen bij elkaar. Bij de kassa bekwam het gevoel van bekeken worden haar weer. Ze plaatste de boodschappen op de band. Het kassameisje knikte vriendelijk. Het was bijna lunchtijd en het was druk in de supermarkt. Ogen priemden in haar rug, maar ze zag niemand. Ze zette het gevoel van zich af, stopte de boodschappen in een tas en liep naar de auto.

‘Ik wil mijn rijbewijs halen,’ zei Joan.

‘Weet je het zeker?’

Ze had er goed over nagedacht en knikte. Nu ze zwanger was leek het haar prettig om niet continu afhankelijk te zijn van Naut. Ze wilde dit voor zichzelf.

‘Dan moet je dat gaan doen,’ steunde Naut haar.

Joan zette de boodschappen in de kofferbak en zette Sil in zijn zitje.

‘Joan.’

Ze herkende de stem meteen en verstijfde. De boodschappenkar stond tussen hen in, maar ze voelde zich niet veilig. Ze was in de garage en mensen letten niet op haar. Ze twijfelde of ze zou moeten schreeuwen. Ze besloot het niet te doen.

‘Wat wil je?’

Hoewel haar stem niet verried dat ze bang was, bonkte haar hart in haar keel en voelde ze haar handen klam worden.

‘Je moet uit mijn buurt blijven.’

Ze kon zien dat hij was afgefallen, doordat zijn kleding losjes over zijn lichaam hing. Zijn haar was langer, alsof hij al maanden geen bezoekje had gebracht aan de kapper.

‘Ik wil je alleen dit geven.’ Hij haalde een envelop uit zijn broekzak.
‘Zeg die klootzak dat ik geen behoefte heb om zijn stomme brieven te lezen.’

‘Neem hem gewoon mee,’ zei Jesse.

‘Nee.’

Jesse legde hem onder haar ruitenwisser.

‘Ik moest hem aan jou geven.’

Joan voelde haar hart sneller kloppen en werd boos. ‘Dus ben je nu zijn boodschappenjongen geworden?’

‘Nee, dit was de enige keer.’ Hij zette een paar stappen achteruit. ‘Sorry, Joan.’

Joan keek toe, terwijl Jesse wegliep. Ze kon weer opgelucht ademhalen toen hij uit haar gezichtsveld was verdwenen. Ze bekeek de envelop en hoorde Sil roepen.

‘Ja, mama is er,’ fluisterde Joan.

Ze stopte de brief in haar broekzak, stapte in en suste haar zontje.

‘Niks aan de hand.’

Ze reed de garage uit. Sil praatte over de rode auto’s. Hij had altijd iets met die kleur gehad. Even overwoog Joan om haar nicht Jaimy in te lichten, maar het kon wachten. Ze moest eerst kalmeren. Haar handen voelden klam aan, aan het stuur. De eerste paar rijlessen had ze tips gekregen om het stuur lossers vast te houden. Ze had er moeite mee, maar naarmate de lessen volgden ging het steeds beter. Ze kreeg complimenten over haar rijstijl en ze was dan ook erg blij toen ze het felbegeerde papiertje in handen hield. Het duurde niet lang voor ze zich een auto aanschafte.

Ze ruimde de boodschappen op en keek toe terwijl Sil aan het kleuren was. De brief in haar broekzak liet haar niet los. Nieuwsgierig pakte ze de envelop en scheurde deze open. Het was een handgeschreven brief en ze herkende het handschrift van Liam.

Ze las hem door en ze voelde tranen over haar wangen stromen.

‘Mama pijn?’

Joan pakte Sil op en gaf hem een zoen op zijn wang.

‘Ja, mama beetje pijn.’ Ze gooide de brief naast zich en gaf Sil een knuffel. ‘Maar het gaat wel.’

'Als je hem iets zou kunnen zeggen, wat zou dat zijn?'

'Ik weet het niet.'

'Jawel,' zei Naut. 'Maar je bent bang dat je mij kwetst.'

'Alles is zo ingewikkeld.'

'Dat is het niet, Joan. Hij heeft zijn kans gehad en die heeft hij vergooid.'

'Ik zou hem willen uitschelden.'

'Doe dat dan,' zei Naut.

Joan keek hem aan. 'Het is een arrogante klootzak.'

'Heel goed. Wat nog meer?'

'Een smeerlap. Een vuile verkrachter,' zei Joan.

'Ga door. Lucht het op?'

'Een beetje,' gaf Joan toe. 'Hij is een zieke psychopaat.'

In bed las ze de brief nog een keer. De slaapkamer werd verlicht door een klein leeslampje dat aan het bed hing. De woorden kwamen bij haar binnen, ze voelde zich weer vernederd. Er was veel veranderd in vier jaar tijd, maar één ding was ongewijzigd: ze was nog steeds bang voor de man die haar had ontvoerd en verkracht.

De brief was kort maar krachtig.

Je komt met mijn zoon langs of ik zorg ervoor dat iemand hem komt halen om naar mij toe te brengen, vuile slet.

Jaimy

7.

‘Ik maak hier geen gewoonte van,’ zei Jaimy, terwijl ze ging zitten. Het liefst zou ze meteen rechtsomkeert maken, in haar auto stappen en deze vreselijke plek nooit meer bezoeken. Ze zag dat Lars een blauw oog had en zijn arm zat in een mitella. Het deed haar denken aan de talloze verwondingen die zij had opgelopen tijdens hun huwelijk. Ze slikte. Lars bekeek haar en zag haar buik. Hij boog zich voorover.

‘Je ziet er goed uit.’

‘Jij ziet eruit alsof je door een vrachtwagen geraakt bent,’ zei Jaimy.

Lars gniffelde, verbeet de pijn. ‘Zo voelt het wel. Jij ziet eruit alsof je te veel hebt gegeten.’

Ze keken elkaar aan, tastten elkaar af. Jaimy leunde naar achteren, schoof de stoel verder weg, zodat er meer ruimte tussen hen ontstond. Ze hield haar armen gevouwen.

‘Ik weet dat je niet teveel hebt gegeten. Hoe is het met je vriend?’ vroeg Lars.

Jaimy beet op haar lip. ‘Ik ben hier gekomen omdat je dat vroeg.’

‘Dat klopt. Ik wil je om een gunst vragen.’

Jaimy stond op. ‘Dat moet je dan aan iemand anders vragen.’

‘Nee, wacht. Ik heb je hulp nodig. Ik wil overgeplaatst worden.’

Ze wist van tevoren dat Lars dit zou proberen. Ze wilde het niet, maar ze was nog iedere dag met hem bezig, al waren ze niet meer getrouwd en was ze gelukkig met Tijs. Ze vond het moeilijk om die knop om te zetten. Ze probeerde zich te focussen op dingen die ertoe deden. Jaimy ging weer zitten. ‘Dat kan ik niet regelen.’

‘Jawel, je moet met het OM praten en zeggen dat ik het niet meer trek hier.’

Het idee om hem te helpen ging tegen al haar gevoelens in. Het liefst had ze hem in een kooi gestopt en de sleutel weggegooid. Helaas werkte het rechtssysteem niet zo.

‘Wie heeft dit gedaan?’ vroeg Jaimy.

Lars keek weg, naar een plek op de grond.

‘Dat doet er niet toe.’

‘Jawel,’ zei Jaimy. ‘Iedereen weet dat je een ex-agent bent. De locatie waar je je straf uitzit, maakt dan niet uit.’

Lars zuchtte, schudde zijn hoofd. Hij wilde het haar niet zeggen, het voelde gênant. Uiteindelijk gaf hij toe wie hem in elkaar had geslagen.

‘Het was Liam.’

‘Dat geloof ik niet.’

‘Liam en één van zijn matties. Ze sloegen me in elkaar in de douches. Ik zweer het je.’ Lars werd zichtbaar kwaad.

Jaimy ging staan. Ze was klaar met het gesprek.

‘Die vete tussen jou en Liam moet maar eens afgelopen zijn. Ik kan je hier niet bij helpen.’

‘Jaimy, kom op nou. Help me gewoon.’

Lars klonk smekend, zoals hij vaker had geklonken, wanneer hij haar in elkaar had getimmerd en zijn excuses had aangeboden. Ze trapte hier niet meer in. Ze had hem jarenlang zijn gang laten gaan, nu probeerde hij zijn macht nog uit te oefenen terwijl hij vastzat. Ze legde haar hand tegen haar buik.

‘Je moet het zelf oplossen,’ zei Jaimy.

‘Nee, je moet ...’ verzocht Lars dringend.

‘Laat ik het even duidelijker vertellen. Je hebt dit zelf gedaan, je hebt mij gebruikt en ... Maakt niet uit, ik ga verder met mijn leven.’

Ze had moeite om niet te gaan huilen, maar kon op het laatste moment haar brok inslikken.

‘Ik kan dat niet.’

‘Dag, Lars,’ zei Jaimy.

‘Nee, wacht.’

Jaimy wachtte niet, liep richting de uitgang van de gevangenis. Ze werd geroepen door iemand en keek om. Het was Liam, hij zwaaide, hij was in het gezelschap van een cipier en een medegevangene. Hij zag er anders uit met zijn baard, maar had dezelfde blik in zijn ogen, alsof hij haar kon vermoorden. Het was een ijskoude blik. Liam verdween achter een deur en Jaimy had het gevoel alsof haar hart zou exploderen. Ze legde haar handen beschermend op haar buik en liep snel naar buiten. Ze stapte in haar auto, vergrendelde de deuren en liet haar hoofd tegen het stuur rusten. Het was druk op de parkeerplaats, mensen liepen in en uit. Ze hield zichzelf voor dat dit echt de laatste keer zou zijn, dat ze naar de

gevangenis zou gaan. Ze startte de auto. Een liedje wat ze eerder had gehoord, speelde af. Jaimy luisterde aandachtig naar de woorden. 'You broke me first' van Tate McRae raakte een gevoelige snaar bij haar. Ze reed de parkeerplaats af, richting de snelweg.

Tijs hield haar hand vast terwijl ze met een psycholoog spraken. De kamer was klein, maar er was genoeg ruimte voor drie personen. De bruine leren bank waar ze op zaten, voelde heel comfortabel. Voor hen stond een kleine ronde tafel, met een bos tulpen. Jaimy kon zien dat ze praktisch uitgebloeid waren en dat er weinig tot geen water in de vaas zat. In de hoek stond een kleine boekenkast.

'Hoe gaat het tussen jullie?' vroeg de psycholoog.

Jaimy keek naar Tijs en keek hem vragend aan.

'Ja, goed. We doen het rustig aan,' zei Tijs.

'En met rustig aan, bedoel je, geen intimiteit?'

'Ik laat Jaimy bepalen,' zei Tijs.

'Hebben jullie het wel geprobeerd?'

Jaimy voelde dat ze een kleur kreeg. 'Ja.'

'Maar? Ging dat niet goed?' vroeg de psycholoog.

Jaimy schudde haar hoofd. 'Het is alsof mijn lichaam niet wil. Het werkt niet mee.'

'Dat hoor je vaker bij traumatische gebeurtenissen. Geef het tijd, overhaasten heeft geen zin. Voel je je opgejaagd?'

'Nee,' zei Jaimy. 'Maar wel paniekerig.'

'Heb je last van paniekaanvallen?'

'Dat niet zozeer, maar meer last van flashbacks,' gaf Jaimy toe.

De psycholoog knikte begrijpelijk. 'Komt dat door de verkrachtingen van je ex-man?'

Tijs kneep in haar hand, wilde haar steunen. Ze had sinds kort aanvaard dat haar man deze misdaden had begaan. Ze zat nog midden in het herstelproces.

'Ik denk het wel, ja.'

'Tijs, hoe voel jij je hierbij?'

'Ik vind Jaimy één van de sterkste personen die ik ken en ik snap dat ze tijd nodig heeft om dit te accepteren.'

'Ben je bereid om Jaimy die tijd te gunnen?' vroeg de psycholoog.

Jaimy keek naar Tijs, wachtte gespannen op het antwoord. Hij gaf haar een zoen op haar hoofd.